

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1374/2024
02.02.2026 године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Гордане Комненић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Никола Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, Војномедицинске академије, Београд, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5137/23 од 15.11.2023. године, у седници одржаној 02.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5137/23 од 15.11.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5137/23 од 15.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1633/22 од 04.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску од 08.03.2023. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име разлике између исплаћене основне зараде и припадајуће прописане минималне зараде у Републици Србији, увећања зараде од 20% због посебних услова службе у Војсци Србије и минулог рада, за период од 01.12.2019. године до 31.01.2023. године, исплати укупан износ од 81.153,64 динара, у појединачно опредељеним месечним новчаним износима, са законском затезном каматом на сваки од тих износа почев од означених датума доспелости па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да за тужиљу уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијали Београд, доприносе за обавезно здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање – Филијали Београд, као и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање – Филијали Београд, а на износе из става трећег изреке те пресуде, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 102.750,00

динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Ставом шестим изреке, тужиља је ослобођена плаћања судских такси у овом поступку.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5137/23 од 15.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1633/22 од 04.07.2023. године, у ставу трећем, четвртном и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 - други закон) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из цитиране одредбе закона за одлучивање о посебној ревизији тужене, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге за одлуку о тужбеном захтеву. Образложења побијаних пресуда не одступају од судске праксе по питању права запослених на исплату минималне зараде и других примања из радног односа обрачунатих на минималну зараду, у чињеничној и правној ситуацији као што је конкретна у којој обрачун и исплату зараде и других новчаних потраживања из радног односа, послодавац врши на основу која је нижа од прописане минималне зараде у Републици Србији. Стога, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана у циљу уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члану 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници је поднета 10.06.2022. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Следом изложеног, на основу одредбе члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Жељко Шкорић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић